30 Ιανουαρίου, 1943

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ, Αδόλφου Χίτλερ, στο Αθλητικό Μέγαρο του Βερολίνου για την 10η επέτειο από την ανάληψη της εξουσίας

30 Ιανουαρίου, 1943

Ομιλία του Καγκελαρίου και Αρχηγού του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Αθλητικό Μέγαρο του Βερολίνου για τη 10η επέτειο από την ανάληψη της εξουσίας

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://de.metapedia.org/wiki/Quelle_/_Rede_vom_30._Januar_1943_(Adolf_Hitler)

Σήμερα συμπληρώνονται δέκα χρόνια από την ημέρα κατά την οποία ο Πρόεδρος του Ράιχ, Στρατάρχης φον Χίντενμπουργκ, μου παρέδωσε την ευθύνη για την ηγεσία του Ράιχ. Η δεκατετράχρονη πάλη του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος για την εξουσία, το οποίο ακόμη και από τις πιο μικρές απαρχές, είχε πλέον το νόμιμο δικαίωμα να σχηματίσει κυβέρνηση ως μακράν το ισχυρότερο κόμμα στο Ράιχ, κατέληξε έτσι σε επιτυχή κατάληξη.

Όμως αυτή η ανάληψη της ευθύνης πραγματοποιήθηκε μόνο αφού πρώτα όλα τα κόμματα είχαν αποδείξει, για μεγαλύτερο ή μικρότερο χρονικό διάστημα, την αδυναμία τους να ηγηθούν για την επανάκαμψη της Γερμανίας. Το Ράιχ υπέφερε όλο και περισσότερο από τις συνέπειες της ήττας μετά από έναν πόλεμο, τον οποίο δεν επιθυμούσε και για τον οποίο επομένως δεν ήταν σε καμία περίπτωση προετοιμασμένο. Μετά από μια ηρωική αντίσταση που για πάνω από τέσσερα χρόνια καμία εχθρική δύναμη δεν μπόρεσε να διασπάσει, τα ηττοπαθή στοιχεία υποστηριζόμενα από το εσωτερικό και από το εξωτερικό κατάφεραν τελικά να προχωρήσουν σε μια ανοιχτή επανάσταση. Με τη θέσπιση των δεκατεσσάρων σημείων, ο Αμερικανός Πρόεδρος Ουίλσον είχε εξαπατήσει τον κόσμο για ένα όραμα μιας μελλοντικής ειρήνης, κάτι που ο γερμανικός λαός περίμενε ακόμη πιο ανυπόμονα, καθώς δεν υπήρχαν θετικοί πολεμικοί στόχοι ούτε στη θέληση των πλατιών μαζών του ούτε στην συλλογιστική των ηγετών του. Το έθνος οδηγήθηκε στον αγώνα για την αυτοσυντήρησή του και ως εκ τούτου ήταν σχεδόν ευγνώμων σε ορισμένα στρώματα, που του προσφέρθηκε μια ειρήνη συμφιλίωσης και κατανόησης. Αμέσως μετά από αυτό και αφού παρασύρθηκε ο γερμανικός λαός παραδίδοντας τα όπλα του, ακολούθησε η ιστορική απάτη. Μια αθέτηση υπόσχεσης, που δεν είχε ξαναδεί ποτέ η παγκόσμια ιστορία. Στην θέση της ειρήνης, της συμφιλίωσης και της κατανόησης ήρθε η υπαγόρευση των Βερσαλλιών, η οποία υποβάθμισε το γερμανικό έθνος και τους λαούς που συμμάχησαν μαζί του σε σκλάβους, τους κατέστησε στρατιωτικά ανυπεράσπιστους, πολιτικά απαξιωμένους και οικονομικά εκμηδενισμένους για αόριστο χρονικό διάστημα.

Όμως όλη αυτή η αδικία, η καταπίεση, η οικονομική λεηλασία και οι πολιτικές διακρίσεις που επιβλήθηκαν στον γερμανικό λαό μεταξύ 1919

και 1933 δεν επηρέασαν μια εθνικοσοσιαλιστική, απόλυτα δημοκρατική-μαρξιστική Γερμανία. Κάθε προσπάθεια των δημοκρατικών, κεντρώων και μαρξιστών κυβερνώντων να κατευνάσουν τον υπόλοιπο κόσμο επικαλούμενοι το φαινομενικά υποτιθέμενο ίδιο πνεύμα, ή ακόμα και να τον κάνουν να καταλάβει τον παραλογισμό αυτής της δικτατορίας της παράλογης βίας, απέτυχε. Με επιμονή, ο διεθνής εβραϊσμός προσπάθησε σκληρά πρώτα να λεηλατήσει το έθνος με καπιταλιστικό τρόπο, για να το καταστήσει οικονομικά και άρα ψυχολογικά ώριμο για τον εβραϊκό μπολσεβικισμό. Η τρέλα της λεγόμενης Συνθήκης Ειρήνης των Βερσαλλιών οδήγησε όχι μόνο στην καταστροφή της γερμανικής οικονομίας, αλλά και στις συνέπειες μιας όχι λιγότερο μεγάλης καταστροφής της οικονομικής ζωής των άλλων χωρών, συμπεριλαμβανομένων αυτών που λέγονται νικηφόρα κράτη. Καθώς το 1932 πλησίαζε στο τέλος του, ο κόσμος βρισκόταν σε μια διαρκή κατάσταση, συνεχούς επιδεινούμενης οικονομικής κρίσης. Η ανεργία πίεζε όχι μόνο τον γερμανικό λαό, αλλά και τις πλούσιες χώρες της Δύσης και την Αμερική, ιδιαίτερα τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το χειμώνα του 1932 έως το 1933 ο αριθμός των ανέργων στο Ράιχ είχε αυξηθεί σε εκατομμύρια και αυτός των εργαζόμενων σε μερική απασχόληση περίπου στον ίδιο αριθμό. Η μητροπολιτική Αγγλία, που κυριαρχούσε στο ένα τέταρτο της επιφάνειας της γης, είχε δυόμισι εκατομμύρια ανέργους. Στην Βορειοαμερικανική Ένωση, με τον τεράστιο πλούτο του εδάφους και την απεριόριστη γονιμότητα, αριθμούσαν γύρω στα δεκατρία εκατομμύρια.

Στην ίδια τη Γερμανία, οι οικονομικές συνθήκες αντιστοιχούσαν στην γενική κατάσταση της ζωής. Διχασμένη σε αμέτρητα κόμματα, εμποδισμένη από το εγωιστικό πείσμα των εκπροσώπων των κρατιδίων καθώς και από τα συμφέροντα των διαφόρων επαγγελμάτων και των κομμάτων, φαινόταν εξαρχής μάταιο για κάθε κυβέρνηση να αναλάβει να αποδώσει δικαιοσύνη ακόμη και για τα πιο επείγοντα καθήκοντα για την διατήρηση της ύπαρξης του λαού μας με τις προγούμενες μεθόδους και τις υπάρχουσες δυνάμεις. Η εσωτερική αποσύνθεση του εθνικού κορμού είχε σημειώσει τέτοια πρόοδο που μόνο η μετάβαση στο χάος φαινόταν η μόνη διέξοδος για μια πιθανή λύση. Ενώ οι Εβραίοι ηγέτες των κομμάτων και οι οικονομικές ύαινες από τη μια πλευρά κατέστρεφαν όλο και περισσότερο τα θεμέλια της πολιτικής και οικονομικής ζωής, οι ίδιοι Εβραίοι ακτιβιστές κήρυτταν την αναγκαιότητα της μπολσεβιστικής επανάστασης. Ήταν ξεκάθαρο ότι αν δεκατέσσερα χρόνια μαρξισμού, δημοκρατίας και κοινοβουλευτισμού είχαν καταφέρει να καταστρέψουν τη Γερμανία, ένας χρόνος μπολσεβικισμού θα ήταν αρκετός για να καταστρέψει τελείως το Ράιχ. Έτσι ο γερμανικός λαός, εσωτερικά διχασμένος και διαλυμένος, χρεωμένος και διαλυμένος στα οικονομικά του κράτους και των κρατιδίων, αντιμετώπιζε την πλήρη χρεοκοπία. Από

τα δεκατέσσερα εκατομμύρια εργαζομένων οι μισοί είχαν ανεπαρκή εργασία, οι μισοί δεν είχαν καθόλου δουλειά, η οικονομία πλησίαζε στο τέλος της όλο και περισσότερο, το εμπόριο έσβηνε, η ναυτιλία και οι μεταφορές συρρικνώνονταν όλο και περισσότερο, ο αγρότης έχανε το σπίτι και το αγρόκτημά του, η χαρά της ζωής άρχισε να μειώνεται, η μείωση του αριθμού των γεννήσεων όμως καταστούσε δυνατή την πρόβλεψη και τον υπολογισμό του τέλους του λαού μας σχεδόν μαθηματικά.

Αυτή λοιπόν ήταν η κληρονομιά που μου παραδόθηκε υπεύθυνα στις 30 Ιανουαρίου 1933.

Στην πρώτη διακήρυξη προς τον γερμανικό λαό, εγώ, ως Καγκελάριος, ανακοίνωσα την απόφαση εκ μέρους της τότε κυβέρνησης του Ράιχ, να ενώσω το έθνος σαν προϋπόθεση για κάθε ανάκαμψη, να ασκήσω ξανά τα δικαιώματά του, όπως γνωρίζω και πιστεύω από εδώ και πέρα, τόσο ως προς τα τρελά πάθη στο εσωτερικό όσο και ενάντια στους εκβιασμούς του έξω κόσμου. Πάνω απ’ όλα όμως υποσχέθηκα να εξαλείψω την ανεργία και να σώσω τον Γερμανό αγρότη από το να τον διώξουν από το σπίτι και το αγρόκτημά του στο μέλλον.

Εκείνη την εποχή ζήτησα από τον γερμανικό λαό να μου δώσει τέσσερα χρόνια για να αναπληρώσω όσα είχαν καταστραφεί ή εκμηδενιστεί σε δεκατέσσερα χρόνια παρακμής.

Τώρα, με την υποστήριξη των συμπολεμιστών μου, εργάστηκα ακούραστα χρόνο με το χρόνο για να ανοικοδομήσω το γερμανικό Ράιχ τόσο στο εσωτερικό του όσο και ως προς το εξωτερικό. Πριν παρέλθει η προθεσμία που ζήτησα, ο τελευταίος άνεργος είχε ήδη επιστρέψει στη δουλειά. Η εβραϊκή επίθεση στη γη της γερμανικής αγροτιάς έχει αποκρουστεί, εξασφαλίστηκε η διατήρηση των αγροκτημάτων, το εμπόριο και η υπόλοιπη οικονομία άρχισαν να ανθίζουν ξανά, τα οικονομικά του Ράιχ, των κρατιδίων και των δήμων μπήκαν σε τάξη, κατέστη δυνατή η αναβίωση του συστήματος μεταφορών, οι δρόμοι και οι σιδηρόδρομοι βελτιώθηκαν, νέα κανάλια κατασκευάστηκαν και ξεκίνησε η κατασκευή του αυτοκινητόδρομου του Ράιχ. Με την ανάκαμψη της οικονομικής ζωής συμβάδισε και η ανάπτυξη του πολιτισμού. Η αρχιτεκτονική, το θέατρο, η μουσική, ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο, γνώρισαν μια άνθηση όπως ποτέ πριν. Πάνω απ’ όλα υπήρχε μια απαίτηση: να δώσουμε στο πλατύ κοινό τη δυνατότητα να συμμετέχει όλο και περισσότερο, όχι μόνο στα υλικά, αλλά και στα πολιτιστικά αγαθά και τις δημιουργίες του έθνους. Σε αυτό αντιστοιχούσαν οι αρχές της νέας διαπαιδαγώγησης. Ανεξάρτητα από την καταγωγή, την ιδιότητα ή το επάγγελμα των γονέων, σε κάθε ικανό παιδί

του λαού μας θα πρέπει να δοθεί η ευκαιρία να σπουδάσει και έτσι να προχωρήσει στην κοινωνία με έξοδα της εθνικής κοινότητας.

Αυτό που έχει επιτευχθεί στους τομείς της οικονομικής, πολιτιστικής και κοινωνικής ανάπτυξης στο γερμανικό Ράιχ υπό τη νέα ηγεσία από το 1933 είναι τόσο μοναδικό που, ειδικά στις δημοκρατικές χώρες, με τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί. Μόνο η φασιστική Ιταλία, μέσω του Ντούτσε της, πέτυχε συγκρίσιμες πράξεις στο έργο της εσωτερικής ανασυγκρότησης.

Όμως όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν παρά μόνο μέσω μιας συγκέντρωσης όλων των δυνάμεων του έθνους και του ενιαίου προσανατολισμού του προς τους στόχους που γνωρίζει ότι είναι τόσο απαραίτητοι. Έτσι, μέσα σε λίγα χρόνια, έχουν εξαλειφθεί αναρίθμητα φαινόμενα της εσωτερικής μας παρακμής. Στη θέση του Ράιχ της Βαϊμάρης που ξεφύτρωσε σε μια αδύναμη στιγμή, διχασμένο από θρησκείες, κόμματα και τάξεις εμφανίστηκε η Γερμανία της συγκεντρωμένης εθνικής δύναμης. Στη θέση των γενικών κομματικών ανοησιών, ένα ενιαίο λαϊκό κίνημα. Τα κοινοβούλια των κρατιδίων αντικαταστάθηκαν από μια κοινή εκπροσώπηση του γερμανικού λαού στο Ράιχσταγκ, οι ενώσεις των εργαζομένων και των εργοδοτών συγχωνεύτηκαν στο Γερμανικό Εργατικό Μέτωπο, ο Τύπος, ο κινηματογράφος και το ραδιόφωνο έπαψαν να αποτελούν στοιχεία αποσύνθεσης του εθνικού μας κορμού και αντ' αυτού τέθηκαν στην υπηρεσία της εθνικής ενοποίησης. Ένα τεράστιο νομοθετικό έργο έθεσε τα θεμέλια για ένα νέο γερμανικό Ράιχ που ποτέ δεν υπήρξε σε αυτή τη μορφή στην ιστορία.

Μόνο από την εσωτερική δύναμη του λαού μας που αποκτήθηκε με αυτόν τον τρόπο προέκυψε η δυνατότητα επίλυσης των υποχρεώσεων προς το εξωτερικό. Κατά τη διάρκεια αυτών των μακρών ετών, έκανα επανειλημμένα πρακτικές προσφορές στον κόσμο για ένα λογικό περιορισμό των εξοπλισμών και για μια πιστή συνεργασία. Οι ιστορικοί του μέλλοντος μια μέρα θα καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι ποτέ άλλοτε τέτοιες ειρηνικές προτάσεις ενός ανθρώπου δεν αντιμετωπίστηκαν με μεγαλύτερο μίσος από τις δικές μου.

Τα ενδιαφερόμενα μέρη για την καπιταλιστική και μπολσεβίκικη λεηλασία των λαών άρχισαν να μισούν τη νέα Γερμανία στο βαθμό που άρχισε να γίνεται ένα παράδειγμα για την ειρηνική επίλυση των υπαρχουσών συγκρούσεων, των κοινωνικών προβλημάτων ή των οικονομικών δυσκολιών. Ειδικά ο διεθνής εβραϊσμός ενθάρρυνε την εκστρατεία του εναντίον της νέας Γερμανίας, η οποία δεν ήταν διατεθειμένη ούτε να υποκύψει στα διεθνή χρηματιστηριακά συμφέρον-

τα, ούτε να εκφοβιστεί από τις απειλές των Μπολσεβίκων. Παρά αυτή την εχθρότητα, καταφέραμε να κάνουμε μεγαλύτερη πρόοδο κάθε χρόνο και πετύχαμε στο δρόμο της ειρηνικής αναθεώρησης της Συνθήκης των Βερσαλλιών και μια αποκατάσταση των γερμανικών ζωτικών δικαιωμάτων. Μόνο μετά την απόρριψη όλων των προτάσεών μου για κοινό αφοπλισμό, διέταξα και πραγματοποίησα τη δημιουργία της νέας γερμανικής Βέρμαχτ.

Σήμερα, στη δέκατη επέτειο της ανάληψης της εξουσίας, συνειδητοποιούμε πλήρως τι θα γινόταν στη Γερμανία και στην Ευρώπη, εάν στις 30 Ιανουαρίου 1933 η προνοητικότητα του Προέδρου του Ράιχ Στρατάρχη φον Χίντεμπουργκ δεν είχε μεταβιβάσει την εξουσία στον Εθνικοσοσιαλισμό.

Γιατί η Γερμανία της συστημικής εποχής δεν θα είχε μείνει όπως ήταν, αλλά η πολιτική και η οικονομική της εξαθλίωση και η στρατιωτική της ανικανότητα αναπόφευκτα θα οδηγούσαν σε μια ολοένα μεγαλύτερη ανικανότητα απέναντι στον περιβάλλοντα κόσμο. Την ίδια περίοδο όμως, ο μπολσεβικισμός είχε ήδη εμπλακεί για δέκα χρόνια σε έναν προγραμματισμένο εξοπλισμό πραγματικά γιγαντιαίων διαστάσεων για να επιτεθεί και στην Ευρώπη. Τι θα γινόταν με το γερμανικό λαό και την Ευρώπη, αν στις 22 Ιουνίου 1941, η νέα γερμανική Βέρμαχτ δεν είχε σηκώσει την ασπίδα της μπροστά στην ήπειρο την τελευταία στιγμή! Ποιος θα πίστευε ότι οι γελοίες εγγυήσεις ή οι εξίσου ασήμαντες έντυπες διακηρύξεις αγγλοσαξόνων πολιτικών θα είχαν σώσει τον κόσμο από την εισβολή μιας δύναμης που, όπως λένε σιγά-σιγά σήμερα οι Αμερικανοί ανταποκριτές, είχε μόνο έναν στόχο εδώ και είκοσι χρόνια, να εισβάλει στην Ευρώπη όπως την εποχή της μετανάστευσης των λαών ή των μογγολικών εισβολών, να καταστρέψει τον πολιτισμό της, αλλά κυρίως να εξοντώσει τους λαούς της για να κερδίσει σκλάβους εργάτες για την τούνδρα της Σιβηρίας;

Ποιο κράτος, εκτός από τη Γερμανία, θα μπορούσε να αντιμετωπίσει αυτόν τον κίνδυνο; Εάν, από το 1941, το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης συγκεντρώνεται γύρω από τη Γερμανία στον αγώνα ενάντια στους κινδύνους της Ανατολής, τότε αυτό μπορεί να συμβεί μόνο επειδή δόθηκαν στη Γερμανία οι πολιτικές, ηθικές και υλικές προϋποθέσεις το 1933 για να διεξάγει έναν αγώνα, που σήμερα αποφασίζει για τη μοίρα του κόσμου. Ακριβώς όπως παλιά υπήρχαν μόνο δύο επιλογές στο εσωτερικό, είτε η νίκη της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης και επομένως μια προγραμματισμένη κοινωνική ανοικοδόμηση του Ράιχ, είτε η ανατροπή από τους μπολσεβίκους και μαζί της η καταστροφή και η υποδούλωση όλων, έτσι και σήμερα υπάρχουν μόνο αυτές οι δύο εναλλακτικές λύσεις: Είτε να νικήσει η Γερμανία, οι γερμανικές ένοπλες

δυνάμεις και οι χώρες που συμμάχησαν μαζί μας και συνεπώς η Ευρώπη, είτε το κύμα της μπολσεβικικής εσωτερικής Ασίας να εισχωρήσει από την Ανατολή στην παλαιότερη πολιτιστική ήπειρο, εξίσου καταστροφικό και εξοντωτικό όπως ήταν και στην ίδια τη Ρωσία. Μόνο οι εσωστρεφείς ονειροπόλοι μπορούν να πιστέψουν σοβαρά τα εβραϊκά ψεματάκια ότι οποιαδήποτε βρετανική ή αμερικανική έντυπη δήλωση θα μπορούσε να σταματήσει μια τέτοια εθνική καταστροφή.

Όταν η Γαλλία και η Αγγλία κήρυξαν τον πόλεμο στη Γερμανία χωρίς κανένα λόγο το 1939 και έτσι πυροδότησαν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ασυνείδητα πέτυχαν μόνο ένα καλό πράγμα, δηλαδή: να ξεκινήσουν τη μεγαλύτερη σύγκρουση στην ιστορία τη στιγμή που το Ράιχ βρισκόταν στο απόγειο της δύναμής του, ένας αγώνας που, όπως γνωρίζουμε σήμερα, είχε προ πολλού αποφασιστεί από τους κυβερνώντες του Κρεμλίνου και που θα γινόταν πιο δύσκολος κάθε χρόνο.

Όλα τα άλλα γεγονότα ωχριούν σε σύγκριση με το μεγαλείο αυτού του γιγαντιαίου αγώνα, γιατί αν η νέα εξόρμηση της Κεντρικής Ασίας στην Ευρώπη ήταν επιτυχής, τότε ο σημερινός κόσμος θα έπρεπε να διαλυθεί ακριβώς όπως διαλύθηκε ο παλιός από την καταιγίδα των Ούννων. Ένα χιλιετές έργο της ανθρωπότητας θα ήταν και πάλι μάταιο, στη θέση της πιο ευημερούσας ηπείρου στη γη θα επικρατούσε το χάος, στη θέση του πολιτισμού της μια ασύλληπτη βαρβαρότητα.

Ό,τι έχει επιτευχθεί λοιπόν από το έτος 1933 στον οικονομικό, στον πολιτιστικό ή και στον πολιτικό τομέα, παρά το μεγαλείο του, είναι μικρότερο από το έργο που αντιμετωπίζουμε σήμερα. Ακόμα κι αν ο εθνικοσοσιαλισμός δεν είχε πετύχει τίποτα περισσότερο από αυτό που κρύβεται πίσω του, θα ανήκε ήδη στα μεγαλύτερα φαινόμενα της παγκόσμιας ιστορίας, αλλά η Ευρώπη θα εξακολουθούσε να χανόταν έτσι κι αλλιώς.

Η υπέροχη εξέλιξη του κινήματός μας, από τους λίγους άνδρες της πρώτης περιόδου μέχρι την ημέρα της ανάληψης της εξουσίας και από τότε μέχρι σήμερα, είναι νοητή και κατανοητή μόνο σαν έκφραση της θέλησης της Θείας Πρόνοιας, να δώσει στον γερμανικό λαό και, πέρα από αυτόν, σε όλη την Ευρώπη την ευκαιρία να μπορέσει να αντιμετωπίσει με επιτυχία τη μεγαλύτερη απειλή όλων των εποχών. Επομένως, εναπόκειται μόνο σε εμάς να κατανοήσουμε το νόημα αυτού του πολέμου και να διεξάγουμε τον αγώνα που μας επιβλήθηκε με αποφασιστικότητα, έως ότου αυτή η ήπειρος μπορεί να θεωρηθεί ότι σώθηκε οριστικά.

Τα χτυπήματα της μοίρας που θα μπορούσε να υποστεί το άτομο δεν

είναι τίποτα σε σύγκριση με αυτά που θα έπρεπε να υποστούν όλοι αν οι βάρβαρες ορδές της Ανατολής μπορούσαν να ξεχυθούν στην ήπειρό μας. Σε παλαιότερες εποχές, Γερμανοί ιππότες ξεκινούσαν για μακρινές χώρες για να πολεμήσουν για τα ιδανικά της πίστης τους, σήμερα, οι στρατιώτες μας πολεμούν στην απεραντοσύνη της Ανατολής για να σώσουν την Ευρώπη από την καταστροφή. Κάθε ανθρώπινη ζωή που χάνεται σε αυτόν τον αγώνα θα εξασφαλίσει τη ζωή των γενεών του μέλλοντος.

Όσο το πίστευα δυνατό, συνέχισα να απλώνω το χέρι μου για συμφιλίωση με τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά τον Ιούλιο του 1940, μετά την απόρριψη της τελευταίας μου πρότασης ειρήνης, συνειδητοποίησα ότι οποιαδήποτε επανάληψη θα ερμηνευόταν σαν αδυναμία, δεδομένου ότι οι προβοκάτορες που ευθύνονται για αυτόν τον πόλεμο δεν επιθυμούσαν την ειρήνη σε καμία περίπτωση.

Η συνωμοσία του διεθνούς καπιταλισμού και του μπολσεβικισμού δεν είναι καθόλου ένα παράλογο φαινόμενο αλλά μια φυσική κατάσταση, αφού η κινητήρια δύναμη και στις δύο περιπτώσεις είναι εκείνος ο λαός που, με το μίσος του έχει κομματιάσει κατ' επανάληψη την ανθρωπότητα για χιλιετίες, την διέφθειρε στο εσωτερικό της, την εκμεταλλεύτηκε οικονομικά και την κατέστρεψε πολιτικά.

Ο διεθνής εβραϊσμός είναι το «ένζυμο της αποσύνθεσης των λαών και των κρατών» σήμερα όπως ήταν και στην αρχαιότητα και θα παραμείνει όσο οι λαοί δεν βρίσκουν τη δύναμη να απαλλαγούν από αυτό το μικρόβιο.

Σε αυτόν τον ισχυρότερο αγώνα όλων των εποχών, δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι η Πρόνοια θα μας χαρίσει τη νίκη. Κάθε άτομο και κάθε έθνος θα ζυγιστεί και ό,τι κρίνεται πολύ αδύναμο θα πέσει. Γι' αυτό ήδη από την 1η Σεπτεμβρίου 1939, δήλωσα πως ό,τι κι αν συμβεί, ούτε ο χρόνος ούτε η δύναμη των όπλων θα νικήσουν το γερμανικό έθνος.

Επομένως, τα τελευταία δέκα χρόνια δεν ήταν μόνο γεμάτα με τεράστια επιτεύγματα σε όλους τους τομείς της ειρηνικής εργασίας, της πολιτιστικής προόδου και της κοινωνικής ανάκαμψης, αλλά και με στρατιωτικές πράξεις μοναδικού μεγαλείου. Οι νίκες που πέτυχαν η γερμανική Βέρμαχτ και οι σύμμαχοί της σε αυτόν τον πόλεμο μέχρι στιγμής δεν μπορούν να συγκριθούν με τίποτε στην ιστορία. Εν όψει της συνειδητοποίησης ότι δεν μπορούν να υπάρξουν νικητές και ηττημένοι σε αυτόν τον πόλεμο, αλλά μόνο επιζώντες και εξολοθρευμένοι, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα συνεχίσει λοιπόν τον αγώνα με τον φανατισμό που διέθετε το κίνημα από την πρώτη κιόλας στιγμή που άρχισε να παίρνει την εξουσία στη Γερμανία. Γι' αυτό δήλωσα ήδη στις

30 Ιανουαρίου 1942 ότι κάθε αδύναμος μπορεί να αντέξει νίκες, αλλά η μοίρα είναι αυτή που δοκιμάζει πρώτα τους δυνατούς με τα χτυπήματά της. Τον περασμένο χειμώνα, οι Εβραίοι ηγέτες των πλουτοκρατιών επευφημούσαν για την κατάρρευση της γερμανικής Βέρμαχτ, η οποία είχε γίνει αναπόφευκτη στα μάτια τους. Τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Ίσως ελπίζουν για το ίδιο και φέτος τον χειμώνα, αλλά θα ζήσουν για να δουν ότι η δύναμη της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας είναι πολύ ισχυρότερη από τη λαχτάρα τους. Όσο περισσότερο διαρκεί ο πόλεμος, τόσο περισσότερο αυτή η ιδέα θα ενώσει αυτό το λαό, θα του δώσει πίστη και θα αυξήσει τα επιτεύγματά του. Αυτή η ιδέα θα εμπνεύσει τον καθένα και ως εκ τούτου θα αυξήσει την απόδοσή του. Θα κάνει τον καθένα να εκπληρώσει το καθήκον του και θα καταστρέψει όποιον προσπαθήσει να αποφύγει το καθήκον του. Θα συνεχίσει αυτόν τον αγώνα έως ότου επιτευχθεί ένα σαφές αποτέλεσμα, μια νέα 30η Ιανουαρίου, δηλαδή η ξεκάθαρη νίκη.

Όταν ανατρέχω σήμερα στα αποτελέσματα των επιτευγμάτων της ειρήνης τα τελευταία δέκα χρόνια, τότε νιώθω μια βαθιά ευγνωμοσύνη προς όλους εκείνους που, σαν συμπολεμιστές και συνδημιουργοί, έπαιξαν τόσο πλούσιο και αποφασιστικό ρόλο σε αυτό το έργο. Οφείλω να ευχαριστήσω όχι λιγότερο τα εκατομμύρια των άγνωστων Γερμανών ανδρών και γυναικών που έθεσαν την επιμέλεια και τις ικανότητές τους στη διάθεσή μας στα εργοστάσια, στα γραφεία, στα αγροκτήματα και στα αμέτρητα ιδρύματα της δημόσιας και ιδιωτικής μας ζωής.

Από την 1η Σεπτεμβρίου 1939, όμως, οφείλουμε αυτήν την ευγνωμοσύνη πρωτίστως στους στρατιώτες, στους στρατάρχες, στους ναυάρχους, στους στρατηγούς και στους αξιωματικούς μας, αλλά ιδιαίτερα στους εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια άγνωστους υπαξιωματικούς και στρατιώτες. Οι περήφανες πράξεις δόξας που έχουν επιτύχει ο στρατός, το ναυτικό και η αεροπορία μας θα μείνουν στην ιστορία στεφανωμένες από το δάφνινο στεφάνι της αθανασίας. Το παρόν και το μέλλον μόλις και μετά βίας μπορούν να υπολογίσουν τα βάσανα του άγνωστου γρεναδιέρου. Από τον μακρινό βορρά μέχρι την αφρικανική έρημο, από τον Ατλαντικό Ωκεανό ως την απεραντοσύνη της ανατολής, από το Αιγαίο μέχρι το Στάλινγκραντ αντηχεί ένα επικό τραγούδι που θα επιβιώσει στις χιλιετίες.

Το ότι η πατρίδα παραμένει αντάξια αυτών των μοναδικών και ιδιαίτερα δύσκολων κατορθωμάτων στη σημερινή εποχή είναι προσταγή τιμής της. Εάν μέχρι τώρα είχε τεράστια συνεισφορά στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα στην πόλη και στην ύπαιθρο, τότε το συνολικό έργο του έθνους πρέπει τώρα να αυξηθεί.

Ο ηρωικός αγώνας των στρατιωτών μας στο Βόλγα προορίζεται να είναι μια προειδοποίηση προς όλους να κάνουν ό,τι μπορούν για τον αγώνα της Γερμανίας για ελευθερία, για το μέλλον του λαού μας και, με μια ευρύτερη έννοια, για τη διατήρηση ολόκληρης της ηπείρου μας.

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα όμως, έχει ένα καθήκον: να είναι ο ηγέτης της πατρίδας, όπως ακριβώς οι οπαδοί του σε όλα τα όπλα των ενόπλων μας δυνάμεων συναγωνίζονται μεταξύ τους με υποδειγματική γενναιότητα. Ήταν το θέλημα των εχθρών μας να απειλήσουν ειρηνικές πόλεις και χωριά με τα μέσα του σκληρού αφανισμού. Έχει ήδη αποδειχθεί σήμερα όμως ότι, ενώ μπορούν να καταστρέψουν σπίτια και ανθρώπους, δεν μπορούν να σπάσουν το πνεύμα, αλλά μόνο μπορούν να το ενισχύσουν. Αυτό που πολλοί Γερμανοί άνδρες και γυναίκες δεν γνώριζαν στην αρχή αυτού του πολέμου, στο μεταξύ το έχουν συνειδητοποιήσει: ο αγώνας, που μας επιβλήθηκε από τους ίδιους εχθρούς όπως κάποτε το έτος 1914, θα αποφασίσει την ύπαρξη ή τον αφανισμό του λαού μας.

Ο Παντοδύναμος θα είναι ο δίκαιος κριτής. Είναι όμως υποχρέωσή μας να εκπληρώσουμε το καθήκον μας με τέτοιο τρόπο ώστε να είμαστε σε θέση να επιβιώσουμε ενώπιον Του ως Δημιουργός του κόσμου, σύμφωνα με το νόμο Του για τον αγώνα για ύπαρξη που δόθηκε από Αυτόν, ώστε χωρίς ποτέ να απελπιζόμαστε να μην φειστούμε ούτε τη ζωή μας ούτε τη δουλειά για να διατηρήσουμε τη ζωή του λαού μας για το μέλλον. Τότε, θα έρθει η μεγάλη ώρα σε αυτόν τον αγώνα, που ο λαός μας θα ελευθερωθεί από τους εξωτερικούς εχθρούς του. Από τις θυσίες των νεκρών και τα ερείπια των πόλεων και των χωριών μας, μια νέα ζωή θα ανθίσει στη συνέχεια για να συνεχίσει να διαμορφώνει το κράτος στο οποίο πιστεύουμε, για το οποίο αγωνιζόμαστε και εργαζόμαστε: το γερμανικό κράτος του γερμανικού έθνους ως αιώνια και ισότιμη πατρίδα όλων των ανδρών και γυναικών του λαού μας· το Εθνικοσοσιαλιστικό Ράιχ της Μεγάλης Γερμανίας. Σ' αυτό όμως θα υπάρχει πάντα αυτή η δύναμη, η οποία είναι απαραίτητη για την προστασία της ευρωπαϊκής οικογένειας των εθνών από τους κινδύνους της Ανατολής και στο μέλλον. Το Μεγάλο Γερμανικό Ράιχ και τα έθνη που συμμάχησαν μαζί του θα πρέπει επίσης να εξασφαλίσουν από κοινού εκείνους τους χώρους διαβίωσης που είναι απαραίτητοι για τη διατήρηση της υλικής ύπαρξης αυτών των λαών.